

2553

3die Beh. af Lovf. indeh. Best. om

jaa at ogsaa de, der endeligt om 50 eller 40 Aar, og da naturligtvis af ganske andre Grunde, komme i Tanke om, at de ville sælge, skulde have den Præmie, som de ikke have gjort det fjerneste Etge for. Dette finder jeg er aldeles urimeligt. Det er ikke nok, at Godseierne fremme Selveiendom for at faae Præmien; men Tanken med Bestemmelsen i § 2 af Loven af 1861 var, at de skulde fremme Selveiendom saa hurtig som muligt, og naar Godseierne ikke gjøre dette, saa forekommer det mig rigtignok at være en stor Urimelighed, om endog den allerfjerdie af dem, der sælge, skulde have Præmien. Derimod skulde jeg være ganske villig til at gaa ind paa, at vi ikke paa nogen Maade blandede os ind i de Godseieres Forhold, som havde viist sig villige til at sælge, og i saa Henseende skulde jeg for mit Vedkommende ikke være utilbøielig til at stemme for det Forslag, som er stillet af den høitærede Minister under Nr. 10; thi det er i og for sig en Bestemmelse, som den Godseier, der fra Forst af har fremmet Selveiendom, billigtvis kan gjøre Fordring paa, ligesom det ogsaa vilde indeholde en Auerkjendelse fra Rigsdagens Side. Men i Dvrigt er jeg, som sagt, i det Tilfælde, at jeg maa stemme mod alle de Forslag, som er stillede til § 5, baade Udvalgets og Ministerens og det 3die, som er stillet af forskjellige ærede Medlemmer. Jeg kan ikke indse Andet, end at de Indrømmelser, som man derved vil gjøre overfor, hvad der i Diebliffet staar i § 5, dog ogsaa vilde lade Ustikkerhed tilbage, og det er i saa Henseende lige meget, hvilket Forslag der vedtages. Vi vilde efter min Mening derved blot komme ind paa Noget, som dog ikke vil kunne tilfredsstille, hvad der har været Tanken, og da jeg ikke finder, at der er nogensomhelst Ubillighed tilstede i § 5, som den foreligger, maa jeg altsaa holde mig til den, som den blev vedtagen ved 2den Behandling.

Formanden: Det 2det Medlem for

9de Februar.

Raadigheden over Fæstebøndergods.

2554

9de Kredts har Ordet for en kort Bemærkning.

Estrup: Det er kun en ganske kort og jeg kan gjerne sige, personlig Bemærkning, som jeg ønsker at gjøre, nemlig den, at jeg ikke troede, at det var muligt, at det kunde misforstaaes, hvad jeg mente, naar jeg før talte om Brud paa Tro og Love ved § 5. Jeg sigtede derved kun til, forsaavidt § 5 uforandret tillige vil ramme de villige Godseiere; overfor dem, som Intet have solgt, og som den ærede sidste Taler særligt omtalte, har jeg derimod aldrig betegnet Ophævelsen af Inddragelsesretten som et Brud paa Tro og Love.

Madvig: Der er jo intet Menneske her i Salen, der, som det ærede 1ste Medlem for 9de Kredts (Rasmussen) syntes at mene, vil, at den Præmie, som er lovet ved Loven af 1861, skal vedblive til evindeligt Tid, og der er altsaa her kun Spørgsmaal om, hvor man vil sætte Grændsen for den. Jeg for mit Vedkommende vil da nu stemme for det Uendringsforslag, som findes under Nr. 14, og, da dette Uendringsforslag, som det før blev bemærket af det ærede 2det Medlem for 9de Kredts (Estrup), væsentlig kun er stillet af Medlemmer, der udenfor Salen høre til en vis bestemt Klasse, og da det, saavidt jeg har bemærket, heller ikke her i Salen er blevet forsvaret af nogen Anden, skal jeg ganske kort fremsætte den Betragtning, i Henhold til hvilken jeg vil stemme for det. Vi vilde sætte en Grænse for Varigheden af den Præmie, som blev fastsat i Loven af 19de Februar 1861. Jeg antager nu, at vi alle i sin Tid vilde have fundet denne Begrændsning tilstrækkelig, hvis der i selve Loven af 1861 var blevet fastsat, hvad der nu foreslaas i det nævnte Uendringsforslag, nemlig at som berettigende til at tage Præmien kan ikke medregnes Salget af nogen Gaard, der paany er bleven bortforpagtet eller bortfæstet, efter at Loven var udkommen. Sa, jeg tror, at man ikke en